

ПРОТОКОЛ

№ 737

гр. Варна, 03.05.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Галина Г. Славова
Сложи за разглеждане докладваното от мл.с. Александър В. Цветков
Въззивно гражданско дело № 20233100500427 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 09:58 часа се явиха:

След спазване на разпоредбата на чл. 142, ал. 1, изр. 2 от ГПК

Въззивникът Г. С. С., редовно призована, не се явява, представлява се от **адв. С. П.**, редовно упълномощена и приета от съда отпреди.

Въззиваемата страна „ГИП ВЙ 2012“ ЕООД, редовно призовано, не изпраща процесуален представител.

Вещото лице Б. С. Б., уведомен от предходно съдебно заседание, се явява.

АДВ. П.: Моля да се даде ход на делото.

СЪДЪТ, като взе предвид редовно проведената процедура по призоваване на страните по делото, след спазване разпоредбата на чл. 273 вр. чл. 142, ал. 1, пр. II от ГПК, намира, че не са налице процесуални пречки по хода и разглеждането на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СЪДЪТ на основание чл. 268, ал. 1 от ГПК, пристъпва към доклад на жалбата и отговора по нея:

Производството е по реда на чл. 267 от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от Г. С. С., чрез адв. С. П. срещу Решение № 2732/24.08.2022г., постановено по гр. д. № 20213110113581 на Районен съд-Варна, в частите, с които са отхвърлени исковете на жалбоподателката срещу „ГИП - ВЙ 2012" ЕООД, както следва: 1.) на осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ да бъде признато уволнението на ищцата Г. С. С. със заповед на работодателя с № 38 от 04.10.2021г., за незаконно и да бъде отменено; 2.) ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата обезщетение за времето, през което последната е останала без работа, а именно за периода от 15.09.2021г. до 21.10.2021г., в размер на 368,22 лв.; 3.) на осн. чл. 344, ал. 1, т. 4 от КТ да се извърши поправка на основаниято за уволнение, вписано в трудовата книжка на ищцата; 4.) да заплати на ищцата обезщетение в размер на 129,96 лв. за недопускане на работа за периода от 09.09.2021г. до 14.09.2021г.; 5.) на осн. чл. 221, ал. 4, т. 1 от КТ да бъде осъден да заплати в полза на ищцата сумата от 650,00 лв. - обезщетение за неспазено предизвестие; 6.) да бъде осъден да заплати в полза на ищцата сумата от 954,86 лв. - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 2019г. до 2021г.; 7.) да бъде осъден да заплати в полза на ищцата Г. С. С. сумата от 43,32 лв. - обезщетение за положен извънреден труд на 06.09.2021г.; 8.) да бъде осъден да заплати в полза на ищеца Г. С. С. сумата от 1116,60 лв. - дължимо трудово възнаграждение за периода от м. юли 2021г. до м. септември 2021г., по силата на сключен между страните трудов договор от 28.03.2016г.; 9.) да заплати обезщетение на осн. чл. 226, ал. 2 КТ, за задържане на трудовата книжка на ищеца за период от 11 дни за разликата над сумата от 254,06 лв. до пълния претендиран размер от 650,00 лв., поради неоснователност, както и в частта за разноски.

Във въззивната жалба е изразено становище за неправилност на обжалваното съдебно решение. Сочи се, че в допуснатите задачи на ССЧЕ първоинстанционният съд е формулирал такива, касаещи оттеглени искове. Съдът не е взел предвид приобщените платежни документи, удостоверяващи три броя Б.и плащания от работодателя към работника за заплати в периода от месец август до месец октомври 2021 г., поради което експертизата е дала заключения по въпроси, които не са спорни по делото. Налице било и процесуално нарушение, изразяващо се в непроизнасяне по молба от 26.04.2022 г., с която ищцата е формулирала задачи към ССЕ. В този смисъл неоснователно било оставянето без уважение на искането експертът да

изчисли и лихвата за забава върху всяко просрочено задължение, което било заявено и в проведеното открито съдебно заседание по делото. Неправилно било отхвърлено и искането за даване на заключение и относно дължимия размер на иска по чл. 213 от КТ за недопускане на въззивницата до работа.

На следващо място, последната оспорва решението в частта му, съдържаща произнасяне по чл.344, ал.1, т.1 от КТ да бъде признато уволнението ѝ, извършено със Заповед № 38/04.10.2021г. за незаконно и да бъде отменено, тъй като неправилно първоинстанционният съд приел, че е налице вина на самия работник, който се е поставил в невъзможност да получи писменото искане на работодателя за даване на обяснения. Неправилно съдът приел, че ищеца не е предприел никакви процесуални действия за да обори твърдението на работодателя в тази насока, тъй като с молба от 29.10.2021г. е поискал при режим на призоваване чрез ответника да бъдат допуснати свидетелските показания на служителите му Г.М.Др. и Е.Д., което било отхвърлено с доклада по делото. А в същото време съдът е приел и ценил изготвеното от „ръководителя на търговския отдел“ Е.Д. уведомително писмо относно причините за неявяване на работа в три последователни дни, както и едностранно изготвена от него докладна записка, изготвена за целта на дисциплинарното производство. Съдът не ценил и подадените от страната сигнали и жалби до Инспекция по труда от 09.09.21г., 10.09.21г., 13.09.21г. и депозираните по тях отговори 07.10.21г. и 04.11.21г. От извършените проверки се установявало, че към датата на проверката през м. 09 2021г. в счетоводството на ответника няма подписани от жалбоподателката документи, установяващи плащанията на дължимите за м. юли и м. август трудови възнаграждение, както и първични счетоводни документи, удостоверяващи полагането на извънреден труд в предприятието.

Въззивницата твърди, че са неправилни и изводите на първоинстанционния съд и по отношение на иска с правно основание чл.224 от КТ, тъй като за периода от 2019г. до 2021г. не са представени молби за ползване на платен годишен отпуск и заповеди за разрешаване ползването на такъв. От изслушването на вещото лице се установявало, че не са налични такива документи, като по устно нареждане на управителя счетоводството е начислявало едностранно отпуск за служителката. Поради изложеното сочи, че ССЧЕ в частта за отпуските не е базирана на счетоводни документи, доказващи изразходването на полагаемия отпуск от 20 работни за година, а вещото лице въз основа на проведен разговор със счетоводителката и по „устни“ нареждания на управителя е дало своето заключение по отношение на отпуските за 2021г. В допълнение излага, че ответникът е извършил плащания с платежни нареждания, и е начислил във фиша за м. октомври 2021г. обезщетение по чл.224 от КТ - сума в размер от 436,53 лева. Работничката нямала отработена пълна година, а е изплатена отпуска за 14 работни дни, което я поставяло в невъзможност да установи колко дни отпуск и се полагат за 2021 г., поради което счита, че следва да се ползват специални знания на вещо лице.

На следващо място жалбоподателката излага твърдения, че е останал недоказан фактът за реалното заплащане на ТПО за м. юли 2021г. в размер на 872,50 лева, тъй като фишът за заплата не е подписан от служителката. Приложеният разходен касов орден, след фиша за заплата за м.юли съгласно Закона за счетоводството не представлявал счетоводен документ, а се ползвал за документиране изплащането на парични средства от касата на предприятието, но не доказвал извършено плащане на трудово възнаграждение, тъй като чл.270 от КТ ясно регламентира двата начина за изплащането им - по ведомост срещу подпис или по банка.

На следващо място въззивницата намира за неправилни изводите на съда по иска с пр.осн.чл.226, ал.2 от КТ, тъй като обезщетението за задържане на трудовата книжка следва да е в размер на брутното трудово възнаграждение Съдът приел, че документа е задържан 11 дни, съобразно датата на издаване на заповедта за уволнение 04.10.2021г. и датата на предаване на трудовата книжка 15.10.2021г., а видно от приложената обратна разписка трудовата книжка е предадена на 16.10.2021г.

Безспорен и доказан бил факта, че работодателя чрез унижителните си действия, агресия, нападки, и натиск да се подпишат документи неизгодни за служителката умишлено е целял прекратяване на ТПО по незаконосъобразен начин. Недопускането до работното място на ищцата. считано от 09.09.2021г. и отказа ѝ на 09.09.2021г. да подпише документ под натиск от „съдружник" на управителя В.К. също били установени безспорнокато по този начин работодателят виновен не допускал лицето да полага труд и да изпълнява трудовите си задължения. Молбата за напускане по взаимно съгласие и Предизвестие № 00001 от 9.9.21г., изготвени едностранно от работодателя, подпечатани и подписани били представени за подпис в присъствието на счетоводителката на дружеството. Проведената четиристранна среща на 14.09.21г., в който ден било последното посещение на работното място на служителката, се провела в присъствието на счетоводител, управител, адвокат и служител. Отправя доказателствени искания за разпит на Г.М.Др. и Е.Д. чрез призоваване чрез работодателя и задължаване на ответника да представи намиращи се у него документи - молби и заповеди за ползване на отпуски в периода от 2019-2021 г. Моли за отмяна на решението и уважаване на предявените иски в цялост.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от „ГИП-ВЙ 2012" ЕООД, чрез процесуален представител адв. Ю. Г., с който въззивната жалба се оспорва по твърдения, че изложените в нея доводи са неоснователни, а по-голямата част от тях и неотнормирани към предявените иски. Въззиваемият твърди, че при издаването на Заповед № 38 от 04.10.2021 г. са спазени всички разпоредби на Кодекса на труда, същата била мотивирана, като в нея са подробно посочени основанията и мотивите за издаването ѝ. Ищцата не оспорвала обстоятелството, че не се е явявала на работа на 15, 16 и 17

септември 2021 г., като в уточняващата молба до първоинстанционния съд от 01.11.2021 г., както и във въззивната жалба, изрично заявявала, че последното ѝ явяване на работното място е на 14.09.2021 г. С гореизложеното обосновава становището си за неоснователност на предявения иск чл.344, ал.1, т.1 от КТ, което обуславяло и отхвърлянето на този по т. 3 от същата разпоредба. Твърди още, че искът по чл.344, ал.1, т.4 от КТ е недопустим, поради липса на правен интерес. Предявеният иск на основание чл.213 от Кодекса на труда за недопускане на ищцата на работа за периода от 09.09.2021 г. до 14.09.2021 г. счита за неоснователен, тъй като на ищцата било начислено трудово възнаграждение за м. септември 2021 г. за 10 отработени дни, в това число и за дните 9, 10, 13 и 14 септември 2021 г., което се установявало от приетите като доказателство по делото фиш за заплата на ищцата за м. септември 2021 г. и форма за явяване на работа в ответното дружество през м. септември 2021 г. Оспорва и иска по чл.221, ал.4, т.1 от КТ за заплащане на обезщетение за неспазено предизвестие като неоснователен, тъй като такова обезщетение се дължало при прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.327, ал.1, т.2, 3 и 3а от КТ, което не било приложимо в настоящия казус. Въззиваемият твърди неоснователност и на иска по чл.224 от КТ за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г., 2020 г. и 2021г., тъй като било видно от приетата по делото ССЕ, че на ищцата са начислени възнаграждения за платен годишен отпуск през 2019 г. - 20 дни, за 2020 г. - 20 дни и за 2021 г. - 15 дни. Отделно от това, след прекратяване на трудовото правоотношение, с ведомостта за заплати за м. октомври 2021 г. на ищцата било начислено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 14 работни дни в размер на 485,03 лв., като след приспадане на законовите удържки, по Б.ата сметка на 26.11.2021 г. била преведена чистата сума за получаване в размер на 436,53 лв.

Въззиваемият сочи още, че от експертизата се установявало още, че със заплатата за м. септември 2021 г., на ищцата е начислено допълнително възнаграждение за работа на 06.09.2021 г. в размер на 100 % от БТВ съгласно чл.262, ал.1, т.3 от КТ в размер на 34,65 лв., което обуславяло неоснователността и на иска на основание чл.143, ал.1 от КТ. Оспорва основателността и на искът за неизплатено трудово възнаграждение за м. юли 2021 г., тъй като с ведомостта за заплати за м. юли 2021 г. на ищцата е начислено брутно възнаграждение в размер на 1253,25 лева, като след приспадане на законовите удържки, чистата сума за получаване била 872,50 лева, която сума е изплатена на ищцата на 26.08.2021 г. с разходен касов ордер, който твърди, че е счетоводен документ, доказващ извършено плащане на трудово възнаграждение. Оспорва и претенцията за заплащане на трудово възнаграждение за месеците август и септември 2021 г., като счита, че заплащането на дължимите суми е доказано в хода на производството. Твърди, че исковете са преждевременно предявени. Отправя искане за потвърждаване на решението в обжалваните от насрещната страна части.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е депозирана и **насрещна въззивна жалба** от „ГИП- ВЙ 2012" ЕООД, чрез адв. Ю. Г. срещу частта от Решение № 2732/24.08.2022г., постановено по гр. д. № 20213110113581 на Районен съд- Варна, с която жалбоподателят е осъден да заплати в полза на ищеца Г. С. С., сумата от 254,06 лева, представляваща дължимо обезщетение на осн. чл. 226, ал. 2 КТ, за задържане на трудовата книжка на ищеца за период от 11 дни.

В нея се излагат твърдения, че в обжалваната част решението е неправилно част, поради нарушение на материалния закон. Считано от прекратяване на трудовото правоотношение от 05.10.2021 г. ищцата не се е явила в офисите на дружеството за да си получи обратно трудовата книжка, като не е заявила и друг начин за получаване на същата. Документът бил изпратен по куриер на 15.10.2021 г. по изрично нейно искане, но въпреки това тя отказала получаване на пратката. С гореизложеното жалбоподателят обновава становището си за неоснователност на иска, като твърди още, че същият е и преждевременно предявен. Отправеното към съда искане е за отмяна на решението в посочената част и отхвърляне на иска в цялост.

Депозиран е отговор на насрещната въззивна жалба от Г. С. С., чрез адв. С. П., с който същата се оспорва, тъй като от доказателствата по делото се установявало, че работодателят умишлено в определен период е задържал трудовата книжка на служителката. Същата била върната след намесата на Инспекция по труда. Не отговаряли на действителността твърденията, изложени в насрещната въззивна жалба, че едва след като работодателя е потърсил по телефона Г. С. с искане да посочи начин да и върне същата, това се е случило. Съгласно чл.350, ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работодателят е длъжен да впише в трудовата книжка данните, свързани с прекратяването, и да я предаде незабавно на работника или служителката. На 14.09.2022г. работодателят в присъствието на счетоводителката отказал да предаде незабавно трудовата книжка на работничката, за което била сигнализирана Д „ИТ" Варна. Потвърждава искането си за ангажиране на гласни доказателства чрез разпит на свидетели.

АДВ. П.: Поддържа нашата въззивна жалба. Оспорваме насрещната въззивна жалба. Нямам възражения по доклада.

СЪДЪТ ДОКЛАДВА постъпило по делото на 24.04.2023г. заключение на вещото лице Б. Б. по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, констатира, че същото е постъпило в рамките на законоустановения срок по смисъла на чл. 199 от ГПК.

На основание чл. 200, ал. 1 от ГПК, преди изслушване на депозираното в срок заключение, **СЪДЪТ** пристъпва към снемане самоличността на вещото лице, като му напомня отговорността пред закона за даване на невярно или заинтересувано заключение.

Вещото лице Б. С. Б., 53г., българин, български гражданин, неосъждан, без родство и дела със страните по спора, предупреден за наказателната отговорност по чл. 291 от НК.

Обещавам, че ще дам заключението си без всякакво пристрастие.

ВЕЩОТО ЛИЦЕ Б. Б.: Поддържам писменото заключение.

Изводът, който съм направил в т. 3 от заключението, съм го основал въз основа на фиш за заплати /стр.74 от делото на ВРС/. Посочил съм го и в отговора. Уточнявам, че след като ме уведомиха за делото, се свързах с адв. Г., за да ми окаже съдействие. Той ми отговори, че дружеството е спряло да работи. След това цяла седмица звънях на телефон на дружеството, който е посочен на сайта на Агенцията по вписвания, в Търговския регистър, но никой не ми вдигна. Работил съм само с документи, които са приложени по делото на ВРС и настоящото дело. Представените на първа инстанция молби и заповеди за отпуск са за периода от 2016г.- 2018г. Всъщност за периода 2019-2021г. по делото няма никакви данни за ползваните отпуски, а аз поради невъзможността да осъществя контакт със дружеството и процесуалния му представител, съм работил изцяло въз основа на представените по делото документи.

В т. 5 съм направил два варианта – с оспорените десет дни годишен отпуск и без тях.

АДВ. П.: Ако приемем логически фишовете за заплата, които са представени от работодателите за месец юли 2021г. служителката е ползвала десет дни платен отпуск. Отваряйки обаче фиша за месец октомври 2021г. виждаме начислени още четиринадесет работни дни. Т.е. десет и четиринадесет стават двадесет и четири работни дни за непълна прослужена последна календарна година, при положение, че тя по трудов договор има минимална отпускателна от двадесет дни. Може ли да обясните как се получава

това разминаване.

ВЕЩО ЛИЦЕ Б.: Предполагам, че юли е изчистена отпуската за 2020г. с тези десет дни, това е стара отпуска, а когато са изплащали обезщетение в дружеството, са изчислили четиринадесет дена за 2021г., де факто да изчистят и като обезщетение платения отпуск за 2021г. Това е моето обяснение за ситуацията.

АДВ. П.: Нямам повече въпроси към вещото лице.

СЪДЪТ намира, че изготвеното по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза адекватно отговаря на поставените на вещото лице задачи, поради което същото следва да бъде прието и приобщено като писмено доказателство по делото.

Ето защо,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА И ПРИЛАГА като доказателство по делото изслушаното в днешно съдебно заседание експертно заключение на вещото лице Б. С. Б. по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза.

ДА СЕ ИЗПЛАТИ възнаграждение на вещото лице в размер на първоначално определения депозит в размер на 400 лева. /Издаде се 1бр. РКО/

АДВ. П.: Оспорваме констатацията по т.3 относно десетте работни, тъй като една от нашите искиви претенции е, че цялото трудово възнаграждение на доверителката ми, съгласно фиш за заплата за месец юли 2021г. не е заплатено за месец юли 2021г. и съответно отразено във фиш за заплата, тъй като в предприятието на работодателя се е плащало по ведомост срещу подпис, а видно от фиша за заплата месец юли, той не е подписан от служителката. Едва след като е проведено дисциплинарното наказание работодателят, за да изчисти част от натрупаните задълженията, започва да

превежда по Б. път суми на доверителката ми. Но, до този момент изцяло плащането на трудовото възнаграждението в предприятието е ставало само и единствено срещу подпис върху фиш ведомост за заплата винаги на ръка. По делото е представен разходен касов ордер, за който работодателят твърдеше, че е заплатил за месец юли заплата на доверителката ми, но по КТ да, е счетоводен документ за разход на дружеството, но е документ, доказващ заплащане на трудовото възнаграждение. Видно от РКО, в същият е посочена сумата от 872.50 лева, която е различна от дължимото по фиш ведомост за заплати за месец юли 2021г., в който се установява, че общо на служителката е следвало да се изплатят 1253.25 лева. Именно и в този фиш за месец юли работодателят едностранно е начислил десет дни платен годишен отпуск, за който ние имаме претенция, че не сме го ползвали, не е искан, не е търсен и не е даван от работодателя по установения ред. В тази връзка е последният фиш за месец октомври, представен от работодателя, където той начислява и изплаща 14 дни отпуск на служителката, за да изчисти по Б. път част от задълженията, които ние сме претендирали с първоначалната искова претенция. Тези плащания са по Б. път.

Представям списък с разноски.

С оглед изявлението на процесуалния представител на въззивницата и по представените от нея списък на разноски и доказателства за реализирането им, **СЪДЪТ**

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА И ПРИЛАГА по делото представените от процесуалния представител на въззивницата списък на разноски, придружен с доказателства за извършени такива.

АДВ. П.: Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ, като взе предвид поведението на страните и изчерпаните им доказателствени искания, намира, че са налице предпоставките за даване ход

на устните състезания, поради което и на основание чл. 268, ал. 3 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. П.: Моля да уважите въззивната жалба и да отмените решението на първоинстанционния съд, като неправилно и незаконосъобразно.

Моля да отмените като неправилно и незаконосъобразно извършеното най- тежко дисциплинарно наказание спрямо Г. С..

Моля да ни присъдите сторените по делото разноски.

По делото е приобщен документ, писмено доказателство, от който се установява безспорно, че работодателят е оказал въздействие по прекратяване на трудовото правоотношение по най- неудачния начин спрямо служител, който повече от шест години работи при тях. Този документ е подпечатан и подписан от работодателя. Служителката отказва да го подпише, тъй като основанията в него е „не отговаря за заемане на длъжността“ и по този начин се цели заобикаляне и заплащане на дължимото предизвестие по Кодекса на труда. Документът е приобщен по делото чрез преписката и наш сигнал-жалба до Дирекция „Инспекция по труда“, тъй като своевременно при отказ на работодателя коректно да прекрати трудовото правоотношение е оказан физически и психически натиск (най- вече физически) върху служителката. Лицето неколkokратно подаде сигнали, за да се прекрати по възможно най-разумния и законосъобразен начин трудовото правоотношение.

Моля да ми бъде дадена възможност да депозирам писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ като взе предвид, че делото е разяснено, на основание чл. 273 вр. чл. 149, ал. 2 от ГПК обявява устните състезания за приключили и посочва, че ще обяви решението си в законоустановения срок.

СЪДЪТ на основание чл. 149, ал. 3 от ГПК ОПРЕДЕЛЯ на процесуалния представител на въззивницата **5- дневен срок** от днес, в който да изложи подробни съображения по същество на спора в писмени бележки,

които да представи по делото.

ПРОТОКОЛЪТ е изготвен в съдебно заседание, което приключи в **10:13 часа.**

Председател: _____

Секретар: _____